

Zeitschrift: Museum Helveticum ad juvandas literas in publicos usus apertum
Band: - (1748)
Heft: 11

Artikel: V.C. Iani Adamantii, Itali, epistolarum ad Iac. Christophorum Beckium, [...] fragmenta, quibus egregiae observationes criticae continentur
Autor: Beckius, J. Christophorus / Adamantius, Janus
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-394627>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 18.10.2024

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

V. C.

JANI ADAMANTII, *Itali,*
Epistolarum

ad

JAC. CHRISTOPHORUM BECKIUM,
Theologum Basileensem

Fragmenta,

Quibus egregiæ Observationes Criticæ
continentur.

J. C. BECKIUS Lectori erudito salutem.

Miseram ego ante biennium & quod excurrit
ad insignis Eruditionis Virum Italum, quem
quia latere honeste quam per omnium ora
volitare maluit, JANI ADAMANTII nomine occul-
tavi, Epistolas S. S. Patrum Apostolicorum, Clemen-
tis, Ignatii & Polycarpi, quas græce & latine cum
variorum, ac suis in Clementem, adnotationibus,
A. 1742. 8. edi curavit Vir Cel. ac pl. Vener. Joh.
Lud. FREY, S. S. Th. Doct. & Prof. Eam Edi-
tionem Basileensem, tanquam elegantissimam, ac,

Tom. III,

X

fi

si quæ alia, cedro dignam, laudabat amicus meus summopere. Verba ejus sunt hæc: Venio nunc tandem ad munus tuum: Quo quidem munere, cave putes aut proficisci abs te quidquam, aut accidere mihi gratius potuisse. Hujus partem alteram, videlicet accuratissimam istam & nitidissimam Editionem Patrum Apostolicorum, seposui per otium his, quæ proxime futuræ sunt, æstivis feriis legendam & fruendam, nec tamen potui cohibere me, quin uno confestim haustu præriperem egregiam Præfationem: nihil illa fieri potest doctius nec magis judicii plenum, neque probitatis. Itaque Auctorem ejus deamo, proque meritis veneror ac facio plurimi. Quam placuit, quod prudenter inprimis & accurate fertur adversus τὰς πατερομάρτυρας! invisos profecto mihi, ut cum Lucilio dicam: *tanquam Rhondes Icadionque*. Etenim, *quis furor, ô Cives!* cum Romani suos Majores, per quos Imperium e modico tale ac tantum acceperant, laudando nunquam satiari posse videantur, esse apud nos, qui contra instituant, & Viros, quorum laboribus, vigiliis, doctrina, periculis, sanguine, christiana Res in eam, quam habemus nunc, amplitudinem adducta est, nedum laude, contumelia atque insultibus prosequantur; quid est, inquam, furere, si hoc non est? Patres ego sicut amo plurimum, iisque delector, sumque semper delectatus; ita gaudeo mirabiliter, quoties pietate posterorum abire protectos a Momorum injuria video. Hactenus ille. Miseram porro Viri Clariss. mihi que in paucis Cari, Antonii BIRRII, Prof. Ling. Græc. in Acad. nostra dignissimi animadversionum in B. Clementis Epistolæ ἐπιφυλλίδιον, A. 1744. editum, quod Jano
 Ada.

Adamantio adeo placuit, ut hæc ad me scriberet. De Birriano autem γέυματι quid ego dicam quæris; legi semel, iterum ac tertio, cum amore ductus argumenti, tum elegantia illius operis, & erat quidem scriptio plane ad palatum meum, etenim erga veteris Ecclesiæ Patres peculiari sum studio, atque omnem, qui ad eorum scripta confertur labor, mirum profecto in modum amo: ipse in eadem palæstra fortasse non segnis omnino. Hunc autem Clementem & nativæ causæ vetustatis diligo, & sane vel ob frequens quod subinde interferit ταπεινοφρονεῖτε, cujus etiam est aureum istud: ταπεινοφρονῶντων γὰρ ἐστὶν ὁ Χριστὸς. At Birrii Libellus, ut verbo dicam, perplacuit: Ingenii est plenus, doctrinæ, Judicii, acuminis, jucunditatis, peritiæ Criticæ, denique ut verbis utar tuis, unguis plane præmorosos qui sapiat. Unde etiam facile appareat, quantum accesserit Academiæ vestræ, quod Vir talis provinciam in ea sit nactus, græcas literas profitendi. Quam rem ut Deus illi & Viro Clarissimo & summo Amico meo bene ac feliciter evenire velit quæso ac precor. Hæc Janus. Hinc occasio mihi oblata est, cum de aliis, tum de πολυθρῦλλῆτι inprimis Clementis loco, qui Cap. 45. Epistolæ prioris exstat, ex Viro Doctissimo quærendi. Verba B. Viri hæc sunt pag. 68. edit. Basil. Τίνες ἔν οι ταῦτα δράσαντες; οἱ συζητοὶ καὶ πάσης κακίας πλήρεις, εἰς τοσούτο ἐξήρισαν θυμῶ, ὥσε τὰς ἐν ὁσίᾳ καὶ ἀμώμῳ προθέσει δαλέουοντας τῷ Θεῷ εἰς αἰκίαν περιβαλεῖν. De hoc, quid ad me scripserit Amicus meus non invito ipso heic tuis oculis subjicere volui, non dubitans, quin & singularem mecum Eruditionem admiraturus, & insti-

tutum meum probaturus sis, sic ergo ille in Literis prid. Eid. Octobr. 1746. ad me datis:

Nunc veniam ad Clementis locum, quo ajebas in literis datis a. d. non. Maji anni superioris, te atque Birrium torqueri; Percunctabar vero sententiam meam, nempe de verbo illo ἐξήρισαν, quod est Cap. 45. Epistolæ prioris: cum enim, ajebas, ἐξήρισαν non sit vox græca isti loco apta, quæritur an non Hesychianum ἐξήρισαν ab ἐξάγω derivatum reponi possit. Ad hæc igitur paucis. Nam ut, quæ volebam, plura ex meis observationibus ad Clementem vobiscum communicem, haud vacat nunc quidem. Ac primum existimo, prudenter a Birrio factum, id est, pro suo more, cum Lectionem Alex. Cod. ἐξήρισαν præferentis non est moratus, eademque opera Wottonum improbat mordicus qui receperit, tum si aliquid emendandum, assentior τὸ ἐξήρθησαν quod a Boissio est, longe omnibus aliorum conjecturis fore magis ad rem atque scripturæ antiquæ vestigiis multo accomodatius. Itaque sane ista Clementis constructio: εἰς τοσούτον ἐξήρισαν θυμῶ, admodum absuerit ab ea græcorum, quorum est quandoque dicere θυμὸν ἐξάγεσθαι aliquem, denique in eo Birrium laudo præcipue, quod istam Hesychii glossulam ἐξήρισαν, ἐξώρμησαν, huc suspicatus est pertinere; hanc enim veram esse Lectionem auguratur, quin & ipsissimam Cod. Alex. modo perpetuam & hujus & fere omnium veterum σύγχυσιν reputemus τῶν, atque ἡ Literæ; neque vero longe absum, ut Hesychium credam hoc ipsum Clementis in animo habuisse, cum illa scriberet, cujus inusitatius verbum a se repertum voluerit aperire:
 Nosti

Nosti enim eum grammaticum delectari frequentem expositione verborum, quæ aut apud Auctores Canonicos obscura sunt, aut apud eos, qui videantur Canonicis proximi; quo fuit olim Clemens in numero. Itaque ad summam sic puto legendum, ἐξήγησαν.

Si autem quæras de Themate, hoc dicam, videri mihi non ab αἶρω ductum, unde est ἐξαίρω, verum ab illo minus jam usitato verbo ἀρέω f. ἀρέσω, a quo Auctor Etymologici derivari fecit ἀρέσκω & ἀρέσος & fortean etiam τὸ Ἀρέη: vult quidem ratio ab ἀρέσω futuri temporis aoristum fieri ἐξήρεσαν, non ἐξήρησαν. Ceterum Archaismus aliquis fortasse potuerit παραλήγησαν producere, sicut apud Homerum & Hesiodum ἐπαινῆσαι est pro ἐπαινέσαι, quod Eustathius quidem ait Poëtice factum. Lascaris autem & Virunius; antique. Nisi lego fallor, haud paulo melius. Cum autem ἀρέη, si est ab ἀρέω, dicta sit, διὰ τὸ ἀρμόδιον, ceu propterea πᾶσιν ἀρέσκουσα. Sic enim Etymologus ille. Jam ipsum verbum oportet intransitive, prout loquimur, significare τὸ ἀρμόζειν, id est ἀρμωδῶς ἔχειν, bene aptum & compositum ad placendum πρὸς τὸ ἀρέσκειν reperiri. Etsi notum etiam transitive dici apud Homerum: ἀρέσαι; quin & ἀρέσασθαι & ἀρέσεσθαι sicut, inquit Eustathius, ὅσον εἰς ποίησιν. Sensu autem haud quaquam alio quam conjungendi, mulcendi, reconciliandi, τῆ ἀρμοσθῆναι καὶ συναρμοσθῆναι ἢτοι εἰς ἀρμονίαν εἰλεῖν, quæ si ad hunc modum ita se habeant cum ἀρέω, ubi de animo dicatur, placido esse atque composito notet: jam idem verbum μετὰ σερηλικῶ, ἐξ, unde fiat ἐξήρησαν, aptum plane κατ' ἀναλο-

γίαν fuerit significandis illis, qui sese præcipientes & statu depelli siverunt, eoque excefferunt, ἐξώρμησαν, uti Hesychius exponit; Itaque Clementis isthuc ad verbum: *in tantum excefferunt, vel abrepti sunt ira.* Nobis Italis plane simillimum & figura & significatione verbum. Dicimus enim *Scomposi*: porro sic verteremus hoc totum: *in tanto si scomposero d'ira.* En quid mihi de tota re videatur: nisi quid vobis aliter.

Pergit Vir doctissimus in alteris, quas Idib. Jul. 1747. ad me dedit: „ Volo adhuc te paucis ad conjectatiunculam illam meam de Clementino ἐξήρησαν, quam quod Birrio nostro visam ais doctam & ingeniosam; enim vero nimium ille mihi vir dat, cum doctrinam & ingenium tribuit, a quibus abesse me longe sentio: quod autem ut omnino probarem, a se requirere videbantur exempla veterum. Etsi vereor ne sit ineptum, exigua de re loqui uberius, tamen cum vobis cupiam, quantum est quidem in me, satisfacere, cumque Viros doctissimos eosdemque prudentissimos videam aliquando non refugisse ab hoc genere, ut suas ejusmodi conjecturas longioribus Epistolis quasi defensitarent: Quorum Petrus inprimis est ille Victorius, nulli, si quid ego judico, neque prudentia, neque doctrina, neque gravitate Vir postferendus: Quin & primos habendus inter signiferos: atque hujus binas memini ac bene longas haberi Epistolas ejusce argumenti: altera ad Antonium Augustinum, ad Hieronymum vero Mercurialem altera: Cum hæc, inquam, ita sint, dabitis profecto mihi tu atque Birrius hanc veniam, ne continuo damner a vobis ineptiarum, si aliquanto

quanto diligentius, quam superioribus feci litteris; exponam rationes in ea re meas, saltem & quidem haud paulo meliori jure, his pro me utar Victorii ad eundem Augustinum verbis: Cum alia Epistola quendam Ciceronis tractaret Locum: *Sed hæc ipsa quoque, de quibus ego nunc ago, minuta pusillaque sunt, nec tamen omnino in tanto Scriptore negligenda:* Principio igitur satis constat inter nos quidem, id verbi ἐπίσταυ in Clemente omnino corruptum esse, atque sic dicam rejiculum: nec Wottonum moramur, etiam hic suo codici sic hærentem plane ut infans uberibus. Laudamusque potius doctos viros, qui suum ingenium ad emendandum contulerunt: ergo & fatemur ulcus & quærimus opem medicam. Hoc ergo primum; tum & illud deinceps tralaticium est: hujusmodi Scriptorum ulceribus optime adduci medicinam e proximo, quæ scilicet una constet mutata Litterula: ut cum is Exempli gr. quem appellavi modo, Victorius, quod legebatur in ad Lentulum Ciceronis: *Illæ furta muliebrum Religionum*, fecit hac usus methodo: *illa furia muliebrum Religionum*, quæ verissima emendatio, cujusque sibi gratulatur Socium Ubaldinum Bandinellum, magni tum nominis virum: est quidem a Lambino post repudiata, verum asserta nihilominus a Grævio, prudente hujuscemodi rerum inter paucos. Sic iisdem in Epistolis ex eo quod scripti habebant Codices: *Pactetinis Rei publicæ*, Victorius: *Parietinis Reipublicæ* facile ac vere: suntque, ne multa colligam abs re, non nulla hujus generis illo in elegantissimo Petri Bembi Dialogo de Pulice Virgiliti.

Sequitur tertium velut *ἀξιωμα*: tum vero etiam expeditiorem eo ferre viam, ubi frequens veterum passim Librorum animadvertatur error permu- tandis quibusdam invicem Litteris præter cæteras, minus enim jam iis quidem in Litteris dubitabitur: quod si præterea usu venit etiam peculiariter eo in ipso vetere Libro, unde Auctor promptus in lucem est, cujus de Auctoris concepto Verbo quærimus, ut non semel illius Verbi Litteris com- mutatis erret, an non probabilis hinc existet mul- to magis ratio emendandi.

Denique ad omnia hæc si & grammaticus quis- piam accedat antiquorum, apud quem illius at- que adeo corrupti Verbi aliud simillimum reperia- tur & numero & persona & declinatione Verbum ac tempore: unica vero diversum ea littera, qua solent aliqui peccare, cum cæteri passim veteres tum liber archetypus auctoris, cui est opus me- deri: exponatur autem ibi a grammatico id ver- bum sic paulo aliter scriptum, altero, ut mos est, verbo, quod quidem appareat & ad Locum & ad mentem corrupti obscurique auctoris aptissimum; Amabo quid reliquum erit, nisi ut primum, cum sic omnia convenient, exploratus pæne videatur Auctor, unde sibi Grammaticus ritu istius gentis verbum sumserit declarandum, tamen etsi ejus re- ticuerit nomen; deinde ut si ei verbo, prout scri- bitur apud eum Grammaticum, analogia certe con- stet, quæ uti nunc apud suum legitur Auctorem haud quaquam constat, vix dubium sit, quin er- ror unius litteræ haud sane insolens ope veteris Grammatici resarciatur, atque id etiamsi nulla for- tasse

tasse occurrant alibi exempla ejus verbi, neque enim semper exemplis agi posse vel ab ipso docemur Birrio, Doctissimo Viro, qui cum apud Clementem κρύμματα suaderet legendum pro eo quod nunc est κλίματα, hæc ait: *Non est quidem id usitatum græcis Vocabulum, sed ἀναλόγως, ἀπὸ τῆ κένρυμαι, uti κρήμα a κένρυμαι formatur: satis autem constat, cujusmodi verbalia nomina pro se quemque ut lubuit, præsentē nota, ut ait Horatius, signata produxisse.* Tum addit, quod verissimum est: *Unde & in Lexicis utriusque linguæ tot unius loci auctoritate nixa leguntur, quæ nemine cordato propterea suspecta erunt.* Docte etiam Birrius & jure.

Nunc ergo da mihi operam, quæ hæctenus præsumsi, num eo cadant, ut non imprudenter existimetur, verum esse potuisse Clementis verbum τὸ ἐξήρησαν, quæ mea fuerat in superioribus ad te litteris conjectura. Etsi nunc idem video & Cotelerio ante placuisse, si quidem Wottono creditur, nam ipsius Cotelerii nullum hac de re dictum memini, quin & lubens animadverti modo etiam vestram Editionem hanc nitidissimam, qua tuo beneficio potior, eo propendere, videlicet cujus in margine inferiore annotatur legendum ἴσ. ἐξέκασσαν (quod Junii fuerat) vel ἐξήρησαν (quod Cotelerii); ut meæ jam postremæ sint hoc in negotio partes, nisi quod ego, si meministi, præterea conabar ad suum thema referre, nec inepte, ut opinor, lectionem, quæ mihi præ cæteris aridebat; aridebat autem propter has causas, nam primum, ubi ἐξήρησαν legatur pro ἐξήρισαν, mollissima tum fuerit medicina omniumque laudatissima illa & facilis, nimirum ex unius immutatione litteræ deinde; eius litteræ in qua veteribus libris mos est errare, siquidem iis

frequenter a loco scribi per errorem & versa vice, cum apertum aliunde, tum esse testimonio possunt editiones Aldi, quarum ut est quæque vetustissima, ita maxime in ea perversione peccat, neque id adeo magis Typographorum, ut puto, incuria, quam quod Aldus ipse profiteatur haud quaquam se præter codices libros emendaturum, quod sane facit quadam ad Guarinum Epistola Poëtis aliquot præfixa græcis.

Neque alio de fonte sunt hæc apud Hesychium errata, cum legitur ἀπολιταργῆσαι, quod erat ex Aristophane legendum ἀπολιταργίσαι, tum & κικλισμὸς pro κικλισμός. Hoc enim rectum, ut docti monuere. Sic διακονῆσαι pro διακονίσαι, κικλίσκει pro κικλήσκει, & si quæ alia. Ut quod eleganter Henricum Stephanum memini scribere, observatos a sese diligenter veluti scopulos, ad quos offendere librarii solerent, quosque ipse deberet, multo ante prævidens, habere suspectos: unus profecto hic jure dicatur ex iis scopulis. Veruntamen quid Libros dico & Librarios, cum hæc & nummi conturbent & lapides, plane ut latini Codices(i) atque (e): sic in præfatione Plinii, quod nunc est, ex Hermolai cum primis emendatione: *ceu vero nesciam*, fuit in antiquis, Rhénano teste, *ceu Beronis etiam, nis* pro *nes*: atque hinc fortasse initium factum est etiam corrumpendi verbum *aperio* apud Nonium in *Scapum*, scribendique *Capitio* quod (i)posito pro (e), obscurataque semel voce, facilis deinde fuerit lapsus in deteriora. Locus, qui est e Bimargo Varronis, in Libro meo sic habet sese: *Mihi quam dividii stilo nostro Papyrino Lanii scaposcapitio nova Partuspecticon*, monstrose omnino ut vides

des, ceterum cum *in mendis*, ut ille idem ait Rhenanus, *veterum librorum non aliter sincera lectio lateat ac in purgamentis officinarum aurariarum vel argentearum nobilissima metalla.* Ex iis ego ramentis faciebam: *Nili aquam adhibui, dum stilo nostro (f. melius immisso) Papirinos leves scapos aperio novo* (χαρτοπυκτικῶ.) Sic ut duæ postremæ voces tertii sint casus. Scindi autem vel aperiri ad chartas papyrum; Nili aquam turbidam vim ad eas habuisse glutini: Id Glutinum, quod græco intelligatur verbo, recens ac novum oportuisse accurari, docemur a Plinio L. 13. c. 12. Neque enim his extra semitam immorari par est, quin ut in viam: Illa ergo si vera sunt; Jam accedet, quod multo magis nos afficiat. Ipse enim, ipse tantæ antiquitatis Liber Alexandrinus, unde Clementis Epistolæ prodierunt, cum sæpe alias commutat literas, tum & has porro neque in sui modo parte præstantiore, quæ Vetere constat Novoque Fœdere, verum & in Clemente, veluti cum prioris Epistolæ c. 1. καθίκεσαν habet pro κατήκεσαν. Econtra vero c. 28. ἀφίξω pro ἀφίξομαι. Alterius autem Epistolæ c. 10. ἡλίκεν pro ἡλίκεν. Etiam alicubi, transfert eas literas, nam prioris c. 39. μυκτιρήζουσι ponit loco μυκτιρήζουσι. Ut non sit ex τῶν ἀδυνάτων ab eodem fluxisse vitio etiam ἐξήρισαν ineptum verbum pro ἐξήρησαν. Adhuc observando res eo adducta ne, sic ut dicam, præter naturam, neve imprudens videatur ista emendatio. Sequitur ut quæramus, sit ne præterea neque incredibilis neque contra rationem veram; quo quidem jam facit Hesychius, nempe is grammaticus non solum habet ἐξήρησαν, insolitum alioqui verbum, cujusmodi sunt ei non pauca:

pauca: sed & alio exponit verbo notiore, qui
 glossarum est mos: eo autem ad rem atque ratio-
 nem Clementis adeo appposito, adeo amuffitato,
 ut nihil supra. Sic enim Grammaticus: ἐξήρισαν
 ἐξώρμισαν. Mihi vero duo hinc oboriebantur, cre-
 do item & Cotelerio; primum ut illa summa pa-
 rilitas utriusque vocis Clementinæ, inquam, &
 Hesychianæ, quæ una distarent litera, etiam invi-
 cem solitæ conturbari: quarumque illa absque du-
 bio, hæc certe non liquido corrupta, pro iudicio
 foret, hunc ipsum fortasse Clementis esse locum,
 quem ibi voluerit Hesychius illustrare sua glossula.
 Quippe doctos viros animadverteram non alia, præ-
 ter hanc similitudinis, regula frequenter pervenisse
 ad vera, quæ sunt apud antiquos, vocum Hesy-
 chianarum cubilia, cum is auctorum fere tacuerit
 nomina. Quo facto & fonte solerter agnito, eos-
 dem egregios viros cum deinde viderem errata
 scribarum, quibus laborat Hesychius, non raro ad
 suam originem feliciter emendasse; existimabam iti-
 dem e converso licere ab Hesychio Auctores emen-
 dari, quibus ille usus videretur; quocunque labo-
 rant ii quidem palam, ipse autem erroris non est
 compertus. Ne sit autem, facit raritas verbi tanta;
 quod ut nullis testibus convinci potest, ita si ei
 alicunde conciliari queat analogia, quæ sit appo-
 site conveniens glossæ, non modo tuebitur hæc
 sese ne moveatur loco, verum & suos ad lares
 auctoremque suum postulabit apud prætorem quasi
 postliminio reverti. Nam amabo te, ades dum
 si Clementis eo loco, pro vitioso, quod nunc le-
 gitur ἐξήρισαν, scriptum invenissemus ἐξώρμισαν,
 quo alterum illud Hesychius exponit, sic εἰς το-
 σῆτο ἐξώρμισαν θυμῆ, quid tum? esset, credo,
 pax

pax rebus, nihilque omnino dubitationis criticæ. Illustraretur autem locus a nobis vel Budæi verbis, quæ sunt: ἐξορμᾶν dicitur leo cum irruit in venatorem vel in aliam feram, aut sane potius ὄρμην comminisceremur intelligendam hic loci prout a Stoicis exponitur, impetus quidam animi, Ratione carens, qualis Bestiarum est, hinc verbum ἐξορμᾶν compositum, quo Clemens uteretur. Eo in verbo possemus dicere cum interprete antiquo ad Aristophanis, aut Sophoclis verius, in Phineo τὸ ἐξωρμάτωται præpositionem ἐξ, ut sæpe alias, ἐπίτασιν δηλῶν atque inde ἐξορμᾶν impetu ferri inconsulto. Plautus & Catullus dixerunt, facere impetum: quapropter hoc totum: εἰς τοσῶτο ἐξώρμησαν θυμῷ, exponi oportere: in tantum irarum impetum elati sunt, vel excesserunt; nam structuram eandem hic plane reperiri cum illa ut puto Aristophanis: εἰς τοσῶτο ἐλήλυθας μανίας, ubi modo verbum immutes pro verbo, sententiam ab ea Clementis nihil diversam videri, qui alibi, etsi alio verbo, tamen eodem schemate dixerit: ἐξακοντίζουσιν εἰς ἔριν καὶ στάσεις. c. 14. Hæc quidem adhuc satis bene; sed enim vero nunc aliter accidit, ut non jam istud in Clemente legatur tantopere appositum ἐξώρμησαν, verum ipsius loco aliud, scilicet ἐξήρισαν. Corruptum quidem profecto; Cæterum unica distans unius varietate Litterulæ ab eo ἐξήρισαν, quod auctoritas Hesychii testatur, esse alteri nempe illi sic ad Clementem facto verbo plane, ut cum veteribus dicam Criticis, συναμφοτέρων καὶ ὁμοίων: quid ergo inde fiet? Opinor hoc, ut, cum quæ uni duorum æqualium reperiuntur æqualia, eadem & alteri necessario sint æqualia; nil vetet, quominus quæcunque de altero dicta sunt ἐξώρμησαν, propter quæ

quæ aptum esse Clementi posset, omnia jure suo redeant in alterum ei συναμρότερον, Hesychio auctore, τὸ ἐξήρησαν. Idque adeo Clementi æque cum ἐξώρησαν accommodum videatur. Ac præterea, propter eximiam similitudinem vocis, esse illius germanum haud imprudenter existimetur. Quidni autem? Ἐτυμολογία modo constat, propter quam cum adjuncto suo facile convertatur, ac sint ejus, quæ Plautus ait: *Utroque versum est ingenium meum; ad Te atque ad illum: pro rota me uti licet.* Atque hoc est, uti scis, quod ego tentavi facere (nec fecit, quantum scio, Cotelarius) nimirum exemplo veterum, qui verbis obscuris & singularibus, non dubiæ autem significationis, themata conjectando recta circumspiciebant. Idem Etymologo græco perpetuum est.

Atqui ἐξήρησαν caret exemplis. Primum haud scio, an jure dicatur exemplo carere!, quod & auctore nititur Hesychio, neque ab analogia discrepat. Hoc scio equidem late patuisse viam Criticis Hesychni corrumpendi, quod ut inauditum sibi quoque in eo verbum occurrerat, continuo vertere & immutare sunt ausi. Ac deinde, quod prioribus, ut indictum ore alio respuebatur, cum posteriores, ut fit, ejus exemplum aliquod inquirendo ac ruspando peruestigassent, haud pauca recepta sunt, postulatque de repetundis Critici. Quod si fors fortuna ferret, ille ut antiquus verbi semel usurpati auctor, quod longe pluribus contigit, ævo periisset, nec posset ad testimonium citari, jam actum fuerat scilicet! loquor cum doctissimis Viris, quique multo me sciant melius, quot apud Græcos inveniantur cum dicta semel,
tum

tum sic ingeniose conficta verba, ut in parte totum designetur; quæ quidem ego soleo appellare contorta. Quorum esse possit ἐξήρησαν hoc ipsum factum, si forte, ab ἐζάρτω. Veluti singulare, ut puto, est Aristophani, πάλεριζε, pro *Deum invoca*, ut *Patrem*: ejusdem ἀνωρίλιζες, pro *vanum sapiebas*: ἐπανθρακίζω, pro *sacrifico*. Hæc, ut Comica, quo modo solet loqui Pollux, græca tamen. κεπρωθεῖς Aoristi participium apud Suidam, quasi ἐπαρθεῖς, ac κεκεπρωμένοι in Hesychio ἐπηρμένοι, utrumque a κεπρῆμαι, quo usus perhibetur ad Atticum Cicero.

Quædam vix dicta videas plus semel. Sicuti Aristoteles, cum διαβάλλειν dixisse videtur pro *communire*, 1. Rhet. 3. ubi de occultanda in dicendo arte præcipiens, alioqui auditorem fieri cautum plusquam sit opus, hæc ait: ὡς γὰρ πρὸς τὸν ἐπιβλεπόντα διαβάλλονταί. Quæ sic, ni me fallit, vertenda sunt: *Quippe veluti adversus insidiatorem communiuntur*, vel, *communiunt sese*. Nam, quod ibi Victorius exemplum adhibet e Plutarchi Symp. I. 8. & quidem unicum adferri quod possit, nec tamen adeo explicat fortasse commode, hujusmodi poscit sensum; enim vero haud tritum; immo & rarum. Nec tamen idcirco emendandum, ut puto, censebimus Aristotelem: Fecit Muretus, τῆς χρήσεως offensus insolentia, Riccobono probante. Is enim Variarum suarum L. 7. c. 8. διευλαβῆναι vult legi. Notius quidem pro illo usu verbum, & rei appositum; at minime propterea præferendum alteri, quod Codicum est constanter antiquorum. Neque enim propter usum fere singularem oportet λέξιν repudiari, cui aliquando aliqua sit ἀναλογία.

Sicut

Sicut *αἰδέσασθαι* observat Harpocration sensu peculiari adhibitum a duobus, *Lyfia*, sive alio veterum, ac Demosthene, *ἀντὶ τῆς μελαπειοῦ*.

Unum addam, eo quod, mihi ad hujusce vocis ἐξήρισαν perquam facere ἀναλογίαν videatur. Est autem elegantissimum & privum Theocriti, compositum nomen: Adoniaz. Πάραρος hoc versu: ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθῶν. Eo de nomine quid recentiores habeant haud scio, quos non vidi. Vetus Interpres nil admodum ad rem nostram, nisi quod aliunde reddit eleganter, παρηρητημένον τὴν γνώμην. Melior Eustathius in Iliad. Ὡς δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος - - - γίνεται ἐκ παρὰ τὸ αἰέρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἀρμόζω, οἰονεὶ ὁ παρηρητισμένος. Verum Auctor Etymologici paullo aliter. Modo locus emendetur, ut ratio vult, qui uno deficitur verbo. Postquam enim dixerat de παρήγορος, quod facit ab αἰέρω, aperte ostendit, velle se deinceps agere de alio nomine, cui Thema sit ἀρμόζω, diversum ab αἰέρω. Nec tamen id memorat nomen. Ait enim: καὶ ὁ μὴ κατὰ χῶραν ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρημένας, οἰονεὶ ὁ ἄφρων, παρὰ τὸ ἄρῶ, τὸ ἀρμόζω. Atqui palam, inquam, est, deesse nomen, de quo loquitur, neque id aliud ab hoc Theocriti πάραρος, tacito Auctoris nomine: adeoque legendum, καὶ πάραρος, ὁ μὴ κατὰ χῶραν ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρημένας, οἰονεὶ ὁ ἄφρων, κατὰ τὸ ἀρμόζω. Sic unum distabit Eustathium inter & Auctorem Etymologici (nam cætera sunt eadem) quod, levi sane discrepantia, ille quidem ab ἄρω, hic autem πάραρος facit ab ἄρῶ. Idem qui, & alibi, dicit fieri posse, ut ab eodem ἄρῶ, prout valet etiam

etiam ἀρέσκω, sit non modo ἀρέσῃ, verum & ἀρε-
τῆρ, ἱερεὺς: quod nomen dictionis τῆς πεποιημένης
Aristoteles in Poëticis, exemplum habet: Adeo fe-
racem illa Grammaticus facit radicem derivato-
rum: ut nihil incredibile de ἐξήρησαν.

Ergo ex his, quæ dixi adhuc, mea ratio sic est.
Ex ἀρῶ, addita præpositione παρὰ esse potest ῥη-
ματικὸν præteriti medii πάραρος. Idque nomen,
etsi nihil a se ipso designans, nisi τὸ μὴ κατὰ χῶ-
ραν, tamen vel nulla mentione facta τῶν φρενῶν,
significat nihilominus, *emotum mente*. Atquæ
παρὰ & ἐξ æquæ sunt facultatis; notat enim utra-
que τὴν ἐξω σχέσιν, ut quidem Grammatici autu-
mant. Ecquænam ergo erit Analogia, quæ prohi-
beat, ne, si æqualibus addantur æqualia, tum ea,
quæ remanent, futura sint æqualia? Id est, si ei-
dem themati ἀρῶ præpositio jungatur ἐξ, earum-
dem virium cum παρὰ, ne idem ex integro com-
posito utrinque fundatur sensus? Ut quemadmo-
dum ex ἀρῶ, ἀρμόζω, factum πάραρος, non solum
emotum significat, sed *mente emotum*; sic ab
eodem themate ductum ἐξαρέω valere queat *excedo*
mente. Unde, re satis quæsitâ, neque Analogia
perimat verbum ἐξήρησαν, ne possit in Clementem
cadere, quam scis meam fuisse conjecturam, atque
τῶ ἐξώρησαν æquari: & si quis illud opponat Eu-
stathii, ad Iliad. α. εἴπερ ἦν ἐν χρήσει, ἔκ αν ἦν ἐξω
ἀναλογίας; jam usus auctore nitatur Hesychio,
non dilutæ sane in hisce rebus auctoritatis. Neque
enim agitur nunc de verbo ad nostrum arbitrium
innovando, atque illi Civitate velut usurpanda.
Esset enim opus eo & argumentis, & quoque te-
stibus. Sed an verbo, quod Hesychius & adfert

& explicat, constare satis Grammatica ratio possit, eademque haud inopportuna Clementi.

Audi, quod nunc in mentem venit. In Libris M. Ciceronis ad Attic. L. 14. Ep. 10. sic olim legebatur: *Sed, ut scribis, ῥιζόθεμιν magnam cum Antonio.* Ibi Victorius, [hoc utor libenter, quod nemo tractaverit hujusmodi res castiore prudentia, sic, ut eum Grævius jure ac merito dixerit Æsculapium bonorum Auctorum unicum.] Ibi ergo Victorius, non habens, quid τῷ ῥιζόθεμιν corrupto faceret verbo, en quo se contulit! Ait enim: *Videndum est, an debeat emendari ῥηξόθεμιν, ut significare voluerit concertationem Octavii de Cæsaris hereditate.* Nimirum similiter, atque ego in Clemente, in Tullio hic ex *s* facit *n*. Sed rationem audiamus: Videlicet ex Analogia duntaxat: *Multa sane componunt & complicant nomina cum hac voce Græci.* Nam ῥηξίπων dicunt, & ῥηξήνορα, & ῥηξίφοια: quare non mirum esset, eos etiam ῥηξόθεμιν dixisse. Quæ cum scripsisset, deinceps exempla fatetur deesse. *In eam tamen adhuc non incidi.* Tum pro sua modestia: *nec ullam rem certiorum afferre possum, sive de sinceritate, sive de sententia hujus aut illius dictionis.* Hæc Victorius. Utique professus aperte, vocem exemplo destitui. Attamen haud propterea destitit Vir prudentissimus, neque veritus est, in illis emendatis maxime Libris Florentinis, eam ipsam ῥηξόθεμιν edere, ac vocem adscribere vel Tullio vel Attico, cujus exempla nulla sibi essent in promptu. Eamque emendationem continuo Paullus Manutius arripuit: & qui rejiciunt, non aliud, præter Analogiæ rationem opposuere, quæ sibi minus apta videretur.

retur. Sic enim Bosius: *Victorius edidit ῥηξόθεμιν.*
Scribendum potius fuit ῥηξίθεμιν. Sic apud Theophras-
sum: δένδρα ῥηξίφλοια. Etsi neque intentione Bo-
 siii videtur perire Victorii conjectura, ubi res in-
 quiratur acutius. Nam exempla compositi nomi-
 nis, quibus eam ex ipso Victorio Bosius oppug-
 nat, ita sunt facta, ut pars nominis prior alteram
 regat, adeoque per i non per o complicantur.
 Nam ῥηξίφλοιοιν, id quod abruptum habet corticem;
 ac de aliis item. At qui ῥηξόθεμιν fecit, ut rem
 diversam ostenderet, ludere videtur potuisse,
 quasi ad formam τῶν, μιξολύδιος, *Lydius non sim-*
plex, μιξόθυρ, partim fera, Hermothena, & simi-
lium. Itaque ῥηξόθεμιν intellexisse, haud quidem
rupturam juris: Verum quasi dicas: jus non jus, ab-
ruptum jus, quod armis & rumpendo quaeratur jus,
 utraque parte compositi recta. Nam ῥηξαι belli-
 cæ quidem rei propria vox: quippe, ut dicam
 Eustathii verbis: *Iliad. β. καὶ συρρῆξαι, καὶ ῥαγῆνας*
πόλεμον φασιν οἱ ῥήτορες, quod Latini *rumpere* sim-
 pliciter. Ut in Eunuchō apud Nonium quidem:
cessa hinc intro rumpere, ingredi violenter. Græci
 voce passiva libentius: *εκραγῆναι.* Quod si & ῥή-
 γνυμι, & *rumpo*, ut volunt, æque ab ῥήσω, me-
 rito eadem utrique vis. Non igitur abs re, hoc
 sibi voluisse Atticum eleganter ista voce, quam
 Cicero approbat: *magnam fore inter Octavium atque*
Antonium disceptationem, haud civilem quidem illam,
 sed ejusmodi, cujus omne jus, *θέμις,* esset in ar-
 mis, *ἐν τῷ συρρῆξαι πόλεμον, vel ἐν ῥήξει.* Ut,
cum non ex jure manu consertim, sed magis ferro,
rem repetunt: Qua ratione diversa erit Analogia in
ῥηξόθεμις, atque sit in ῥηξίφλοιοις, & similibus; vel,
 ut hoc addam, *Homericō in illo ῥηξιδώρακις.*

Itaque observatio Boissii alteram tantummodo petit duarum interpretationum Victorii, quæ fuit: *Sive fortasse per hoc Verbum rem ad arma venturam, & contemtis fractisque legibus, armis illos dimicaturos.* Quasi dicenda ῥηξόθεν ἐμιν esset, *confractio juris*, una compositi nominis parte regente alteram, sive recta una, altera obliqua. Sed magis, ut puto, accedit ad verum illa, quam priorem idem Victorius attulerat: *ut significare voluerit concertationem Octavii cum Antonio de Cæsaris hæreditate.* Etsi mihi, quod liceat dicere, felicior omnino Victorius videtur in restituenda græca voce, quam olfacienda sententia. Veruntamen, quidquid harum sit rerum; finge id compositum sic alioqui carens exemplo apud Hesychium, iisdem plane litteris, inventum a Victorio. Quam vocem, unica fretus Analogia recepisset, an dubitas, quin confidenter tum denique fuerit aserturus, quasi veram & germanam Tullii? Ego vero non dubito. Is enim sic reputasset: multorum ab Hesychio usque ad nos Auctorum scripta periisse, ex quibus æquum sit arbitrari sumpta, si quæ in eo ceu analogica sint, exemplo tamen careant. Quod genus nonnullæ ex iis, quas Eustathius ad περιιν. λέξεις ἰδιαζούσας vocat. Ipsam igitur Analogiam, quæ Victorium solitaria movit, eandem auctam insuper Hesychii calculo, quo & Victorium par est fuisse confirmandum, ut Cotelerium movisse crediderim ad illiusmodi emendationem Clementis; ita me quidem adductum his, quæ scripsi, perpulit, ut in eandem insciens pedibus irem sententiam Cotelerii.

Verum

Verum & hoc accedebat, quod quæ reliquis absque dubio melior est omnibus, emendatio Boissii legentis ἐξήρθησαν, partim commoda videbatur mihi, sed partim etiam incommoda. Et quidem eo commoda, quod minimum abit a lectione corrupta. Quippe ubi una modo littera addita, salva res est. Accessione autem, sive ademptione litterulæ notum est eleganter vulneribus auctorum consuli. Quemadmodum, si hoc pateris, existimavi olim haud male emendatum a me Tertulliani locum *de Præscriptionibus*. Ibi de Romana Ecclesia sic: *Statu felix Ecclesia, cui totam doctrinam Apostoli cum sanguine profuderunt*. Cumque Rigaltius edidisset: *Ista quam felix Ecclesia*. Mihi cum aptius tum propius videbatur legi: *Satu felix Ecclesia*. Sic enim ad amussim, quæ sequuntur: *cui totam doctrinam Apostoli cum sanguine profuderunt*. Movebarque eo magis, quod aliquando errare hac in ipsa voce scriptos Codices animadverteram. Habeo enim satis bonum Exemplar Nonii, manu exaratum, in quo cum ad vocem, *Satu*, Nonius: *Satu positum pro Semine*. Exemplum deinde petatum ex Actii Telepho consimili errore subscriptum videas: *Profecto haud quaquam est ortus mediocri statu*. Alterum vero ex ejusdem Actii Pelopidis testimonium ibi additum, quod in editione (hac enim utor) Juniana, legitur: *Nam me heredem ex tuo esse conceptum satu ut argumenta redigunt animum & commovent*. Meus Liber magis apposite ad spem emendandi: *Nam me ut heredem ex tuo esse conceptum satu, & argumenta redigunt animum & commovent*. Unde modo ex herede facias, credim, antiquo more, omnia perbelle fluent: *Nam me ut*

*credim ex tuo esse conceptum satū , & argumenta redi-
gunt animum & commovent.*

Sed , ut ad Boisium , hanc illius emendatio viri-
tutem habet ; facilitatis , inquam , & dexteritatis .
Attamen , ut puto , rursus etiam nonnihil incom-
modi . Qualenam vero istuc ? Dicam , ut sentio ;
Non admodum facta , e meo quidem animo , ad
sensum Clementis hæc vox ἐξήρθησαν , quam alio-
qui Boisius adeo concinnam attulit . Quare ? Ec-
cum ! Etenim θυμὸν eo Clementis loco certe iram
accipimus : nec illam quidem ἀρχοσαν , ut Stoici
solent , at vehementem , sicut in his Comici : κατ'
Ἐυριπίδῃ θυμέμεθα . Ac ratio θυμὸς est ad iram
apud Xenophontem hæc : ὅτι ἐστὶ θυμὸς ἵππῳ ,
ὅπερ ὄργῃ ἀνθρώπῳ . περ . ἵππ . Iræ autem minus
profecto videtur convenire verbum ἐξαίρεσθαι ,
quo melius utaris , ubi de fastu sit atque superbia
fermo , aut perturbatione alia sic efferente ani-
mum , ut attollat : cum ira efferat magis transver-
sos παρὰ φύσιν , quam sublimes . Ac noster qui-
dem , pro sua copia , verbo utitur , de superbia ,
etiam ἐπαίρεσθαι , cap . 21 . asimili quidem illo ,
sed patente latius : ἀνθρώποις ἀφροσι καὶ ἀνοήτοις ,
καὶ ἐπαιρωμένοις καὶ ἐγκαυχωμένοις ἀλαζωνεία . Enim-
vero ἐπαίρεσθαι extolli æque significat & efferrī tra-
mite ; adeoque ad omnes perturbationes patet .
Inde fortasse , quod idem verbum aliquando va-
let , esse attonitum , vel exsternari . Ut in Aristoph.
Neb . σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένε καὶ φανερώς ἐπηγμέ-
νε . Sed in eodem Dramate , ἐπαίρειν haud male
conversum video , circumvenire : ἀλλ' ἀνδρ' ἀγροικόν
καὶ γέροντ' ἐπήρατε : Frischlinus : *Me circumveniebatis
rusticum & senem .* Cumque omnium sit omnino
pertur-

perturbationum ἐπλήττειν, obturbare animum, externare, circumvenire, hinc facile factum fuit, ut verbo uno ad omnes uterentur. Secus de altero illo ἐξάγειν. Hoc enim, quod sciam equidem, haud temere nisi de perturbatione adhibetur, cuius non utcumque deflectere, verum attollere sit animum εἰς τὴν ἐκ φαντασίας σεμνότηα, ut Stoici dicunt. Id sane irarum proprium ac θυμῶ. Itaque, quod Vir Doctissimus, Birrius, ibi annotat; *traxisse hoc quoque fortasse Clementem ex Romana consuetudine; In tantum irarum elati sunt;* ratio mihi videtur, ut vere dicam, nonnihil diversa. Quippe Clementem par est, si Latinum hoc habuisset in animo, potius fuisse redditurum, ἐξενέχθῃσαν, vel etiam illo superiore ἐπήρθῃσαν, quam sane diciturum ἐξήρθῃσαν. Enimvero, unum habent Latini verbum *efferre*, quo utrumque significant, & *in sublime attolli*, & *a via recta quaquaversum abripi*. Hoc, veluti cum Cicero: *Dolore efferrī, & iracundia largius digredi, quam decet*: quorum posteriore membro prius exponitur, ut *efferrī*, sit idem ac *longius digredi, quam decet*. Illud, ut cum ipse: *ea elatio animi, quæ cernitur in periculis*. Et Lucilius apud Nonium: *In quibus efferrimur rebus, id est, superbimus*. At Græci unum ex αἴρω compositum, quod, ut hoc Latinorum, utrumque valeat. Id autem ἐπαίγειν. Alterum ἐξάγειν, factum alia cum Præpositione indidem, sed minus late patens, quoque id melius explicant, quod est Latinis *extollere*, vel *in altum efferre*. Itaque ira efferrī vel gaudio æque bene Latinis dicitur, ac *efferrī superbia*. Ut græcis, utroque horum vitiorum ἐπαίγειν. Superbia ἐξάγειν, Græci optime. Ira non adeo usitate: hac enim ἐπαίγειν melius. Itaque, nisi fallor,

fallor, minus ad rem Clementis appositum istud
 ἐξήρθησαν Boissii.

Ac si quidem ita diserte scriptum id verbum reperiretur in Clemente, non esset abs re, durio- rem græcismum, vel, ut dicam sic, e Latino satum, tum excusare, quo nil moveretur loco. Multa enim Græcos recentiores latinissare, cum structura, tum etiam verbis; qualia sunt illa Ignatii ἀνεπτα ac δεπόσιτα, & ἐξεμπλάριον, & δεσέρτωρ. Plane ad eundem modum, quo ex Græco multa item in Chaldaicas atque Syriacas interpretationes illa- pta sunt. Nam de Phrasibus hebraicis, quot in novo usuveniant Fœdere, nota res est. Et in Ignatio illo ipso videor mihi notare Syriasmos. Ac Birrius nonnulla de isto Græcorum Latinismo, do- cte pro suo more ac prudenter, monuit ad Cle- mentis τόπον ἔδωκεν cap. 7. nonnullis e novo Fœdere ibidem collatis; nempe Act. XXV: 16. τόπον τε ἀπολογίας λάβοι, & Hebr. XII: 17. μετανοίας γὰρ τόπον ἔχ εὖρε. In quibus tamen lubentius, quam cum Pricæo Latinismum, aut, cum aliis, qui huc ex Livio adduxere, *penitendi locum*, equidem Hebraismum caussarer. Est enim Talmudicorum eodem omnino sensu dicere: **מִן מַלְאָכִים**. Hæc ergo, si Clementis haberent Libri ἐξήρθησαν. Nunc vero, cum emendationem hanc agnoscamus tan- tum ex conjectura, profecto videndum, ut ne magis conjectori, quam auctori licentia latinissandi tribuatur. Quod autem iræ videtur dare Annæus Seneca: *Extollit animos & incitat*: id plane quidem est ἐξαιρεῖν. Sed alio pertinet. Quippe ad initium, quod alii non secundum Stoicos, esse volebant iræ, amplificandi animos & exaggerandi. Ego, si

si aliquid oporteat emendari, alio me conferrem. Effet mihi, ut Lucianus ait, *μία ἀγνοῦσα ἐπὶ ἀβροχῶς*. Videlicet ea ratio, per quam immutatur quidem aliquid, sed nil mutando. Id mihi videtur fieri ubi nulla neque additur littera, neque detrahitur, neque porro invertitur, at duplicatur modo eadem. Nempe enim ampliari tum citius dixerim aliquid, quam commutari. Ac vide quaeso, (Quid enim vetat hoc minime alienum inferre?) num eadem ratio mederi possit loco Ciceronis ad Attic. L. 13. ep. ut olim, 39. ut nunc 40. *At vellem degustasse aliquid de fabulis*. Nam eruditorum est ad hæc plane inanias videre.

Legendumne, inquam; *At vellem degustasse aliquid de Fabullis?* Redibat scilicet ex Hispania tum Cæsar, qua de re ibi Cicero agit; post bellum contra Pompeji Liberos. Et quidem Fabullum in Hispania per ea tempora novimus aliquem e Catullo: *Nam sudaria setaba ex Iberis Miserunt mihi muneri Fabullus, & Verannius*. Cæterum ego Fabios existimarem fuisse, qui sic a Tullio per jocum appellarentur Fabulli. Nam Fabullus, & credo, Faburius, quod aliquando in Lapidibus, *ὑποκοριστικὸν Fabii*, uti Tertullus Tertii. Horum Fabiorum, si opus numero plurium satisfieri, duo erant, de quibus intelligi perquam commode Cicero possit. Alter Q. Fabius Maximus. Nam hunc, volente Cæsare, triumphaturum de Hispanis paulo post, quid tam verisimile, quam Ciceroni, cum ea scriberet, inauditum jam in Tusculano, verbo ut dicam ipsius, *ἀνεμοφόρητον* aliquid? Quippe qui enim Fabius suffectus Consul contra morem majorum triumphaverit, ex Capitolinis Fastis, III.

Non. Octobr. cum illa, inquam, Cicero scripsisset, ut facile colligo, circa initium Sept. ejusdem anni. Itaque ratio temporis congruit, ut Cicero tum ex Attico, tali ac tanta de re scisse vellet. Res autem ipsa sic, ut jocosè pro more suo quæreret. Nam & Dione teste, & aliis, ridiculus ille triumphus plane, hominis *μὴδ' ἐν ἰδίᾳ καθωρθώσαντος*. De altero, cur potissimum Cicero sciscitaretur, haud facile dixerim: neque enim omnia illorum temporum comperta sunt nobis. Nisi quod e Cæsarianis Hispaniensibus maxime scio fuisse C. Fabium Hadrianum, quadriennio ante, ut censent, Propræt. Hispaniæ, de quo multa Cæsar primo Civilium, & Dio. En ergo, de quibus possit festive dici a Cicerone: *At vellem degustasse aliquid de Fabullis*: id est, a te mihi scriptum, adhibito etiam scite verbo *degustandi*, nempe ad Fabullos vel Fabios. Nam Fabii, ut Plinius, a Fabis. Fabarum est autem, eduliorumque, degustari. Quamquam, dum hæc scribo, venit in mentem, etiam atque etiam posse cum hac allusione, retineri vulgatum *fabulis*. Dum tamen id non a recto *fabula* declinetur, quod interpretes faciunt, verum a *fabuli*, minutæ fabæ. Sicuti Plautus: *Nucibus, fabulis, ficillis*. Et Cato de R. R. *fabulos albos tres*. Sic autem quæsi verit Cicero, eleganti sane dicto, vel de uno illo Fabio Maximo, an essent vera, quæ ad sese adeo mira ferebantur in Tusculanum? Scilicet mensibus tribus reliquis futurum Consulem, etiamque triumphaturum. *Sed vellem aliquid degustasse de fabulis*, id est, *ἐν αἰ-
νυμοῖς*, ut solet, de Fabio. Aliquid mihi a te de Fabis appositum, quod degustaretur. Cum præsertim hoc *μετωνομίας* more sciamus Tullium no-
strum

strum apprime delectatum, qui Poculum, ut Plu-
tarchus narrat, Diis dedicans, priores quidem sui
nominis ac gentis expressit litteras M. T. pro eo
autem, quod sequi debuit, Cicero, ἐρέειντον ἐτό-
ρευσε. Quique in Cluentiana sic luserit de T. Gut-
ta & Bulbo: *Atque etiam conditor totius negotii Gut-
tam aspersit huic Bulbo.* Sequitur ad Attic. *Sed co-
ram, ut scribis.* Verum est, omnis illa quidem Epi-
stola mirum in modum cum obscura, tum cor-
rupta. Quam ego pro meo modulo, ut multa
in iis litteris, & illustrare sum conatus & emendare.

Hæc igitur litteræ duplicandæ ratio, quæ me
jam avocat nimium diu, cogitarem hoc loco, pos-
setne quadrare in Clementem, ac sane etiam in
Hesychium. Sic. Est verbum apud Aristopha-
nem Equit. εἰσηήρησεν, hoc versu: ἐξ ἔ γαρ εἰσηήρη-
σεν εἰς τὴν οἰμίαν. Ad quem Interpres, cum an-
notasset, in quibusdam Libris inveniri scriptum
εἰσεήρησεν (credo, quod aliquis descriptor notiori
verbo sit magis delectatus) hæc ait: ἀντὶ τοῦ εἰσηή-
ρην, εἰσεπήδησεν. ὡς βία καὶ ἀναίδως τῇ πολιτείᾳ προσ-
ελθόντος ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Eo respicit absque du-
bio etiam Etymologus. Habet enim εἰσηήρησεν,
neminem auctorem laudans, explicatque ad rem.
Cæterum ambigens, ab εἰσρῶ, τὸ εἰσερχομαι, fiat,
anne ab εἰσεήρῳ. Itaque εἰσηήρησεν, unica ῥ littera
duplicata superat Hesychianum istud ἐξήρησαν. In
quo, si pro εἰς, quæ notat accessum, ejus oppo-
situm ἐξ, recessum significare intelligatur, atque
illa deinde, quam dixi, littera duplicetur; jam,
ut εἰσηήρησεν irruat, sic ἐξήρησαν facile sit erumpere:
nihilque adeo diversum ab eo, quod est, ἐξώρη-
σαν; quoque suum illud explicavit Hesychius.
Quia

Quin utrumque admodum viæ proprium, cujus affectus, ut inquit Seneca, *totus concitatus & in impetu doloris est, tum ut solitam quietumque egrediantur habitum.* Quod si ἐξήγησαν accipiam, prout aliis, atque his etiam, ad Te litteris exponebam, essent in promptu illa ejusdem Philosophi: *Horrenda facies depravantium se.* Nec, si mutandum aliquid, ille caritutus omnino ratione videretur, qui (etsi minus probante me) intacta i vocali, mallet q vertere in λ atque ita facere ab ἐξάλιω, ἐξήλισαν. ἐξήλικας ἐμὲ γε ἐκ τῶν ἐμῶν, Aristoph. Nub. Unde Plautus Men. *Quem ego hominem, si vivo, vita devolvam sua.* Quasi vero apud nostrum ἐξήλισαν diceretur cum ἐλλείψει pronominis ἐαυτὸς, *devolverunt sese.* Haud inusitata quidem illa Græcis, ut neque Latinis. Qua & Ignatius utitur ad Ephesios ἀναζωπυρήσαντες ἐν αἵματι Θεῷ: Vet. Int. ad verbum: reaccendentes in sanguine Dei. Ubi Junius apud Usserium conjiciebat: φιλανθρωπίαν ἀναζωπυρήσαντες. Haud male; nisi prior illa vox olim interpolati fuisset Ignatii. Animadverti, Rodolphum Gualtherum in Polluce ipsum hoc verbum ἐξάλιω cepisse necessario cum eadem ἐλλείψει, dum hæc: τὸ δὲ κυλίσαι, καὶ ἀλίσαι ἐρεῖς καὶ ἐξάλισαι, vertit utrumque: *Volvere etiam, saltare & exilire vocabis.* Nihil tamen Seberus ibi. Latini quidem nil dubitant de suo, quod huic græco respondet, *volvare.* Hinc enim Virgilius: *volventibus annis.* Atqui, *anni,* ait Servius, *non volvunt, sed volvuntur.* Veruntamen quo progredior? Ecquis horum finis? Haud enim scio, tene major an me satias teneat. &c.